

แล้วพุทธะภาษิตๆ เอ็งได้เรียนบาลีหรือเปล่า

เราก็ไม่ได้เรียนบาลีมา แล้วพุทธะภาษิตก็จะไปท่องจำเอาที่ไหนล่ะ

แต่ถ้าคุณมีอำนาจวาสนาของคุณ พระกรรมฐานๆ ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติ สร้างธรรมทายาทเพชรน้ำหนึ่งไว้ในพระพุทธศาสนามากมาย มากมายเพราะอะไร เพราะท่านมีข้อวัตรปฏิบัติ

คำว่า “ข้อวัตรๆ” เห็นไหม ในวงกรรมฐานที่เขาฝึกหัดปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติที่คอยด่า คอยเคร่งครัดกันอยู่นี้ เพราะไม่让他们ปลวกพวกพลีมันเข้ามากัดมาใช่ใจ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งทีเวลาไปฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันเกิดจินตนาการ เกิดปิติ ใสโย! อุปาทาน หมุ่นะ พวกเรา อู้ฮู! มันบรรลุดุธรรม มันสว่างไสว ไม่ต้องทำอะไรเลย มันไม่มีอะไรที่มาทีไปเลย เพื่อเจอเพื่อฝัน แล้วก็ตั้งสำนักปฏิบัติกันมากมาย แล้วชาวพุทธเราก็ไปเชื่อถือศรัทธา ไปเชื่อฟัง เพราะอะไร

เพราะฟังแล้วมันเข้าใจ ฟังแล้วมันขี้เกียจ ฟังแล้วไม่ต้องทำ ทำแบบเขา นั่งละเมอเพื่อพวกเพื่อเจอ บรรลุดุธรรม แล้วมันก็เป็นกันอยู่อย่างนั้นนะ นี่ปัญหาสังคม

เวลาทางโลกนะ เวลาผู้ซื้อโกง สิ่งที่ว่าคุ้มครองผู้บริโภค แล้วความเชื่อถือ ความเชื่อ รัฐธรรมนูญคุ้มครองความเชื่อใจ แล้วพอความเชื่อแล้วจะเชื่ออะไรก็ได้ แล้วก็อุปาทานหมุ่นะไปอยู่อย่างนั้นใจ แล้วสังคมก็เป็นแบบนั้นนะ แล้วคนที่ด้อยวุฒิภาวะก็เป็นเหยื่อไปหมดเลย

พระพุทธศาสนานะ เรียบง่าย ไม่ต้องวุ่นวายอะไรกับใคร สิ่งที่สำคัญที่สุดคือพระอรหันต์ในบ้าน พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ในครอบครัวมีความเข้าใจกัน เจรจกกันรู้เรื่อง นี่คือนุญกุศล ถ้ามีความขัดแย้งกัน มันก็กรรมของสัตว์

นี่เง พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เราเป็นลูกของพ่อของแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของเรา แล้วพี่น้องเราทำไมคุยกันไม่รู้เรื่องวะ ก็เกิดจากพระอรหันต์องค์เดียวกันนี่แหละ

มันจิตนิสัยของแต่ละคนมันแตกต่างกันไป พอมันแตกต่างกันไปแล้ว มันเป็นประเพณี เป็นวัฒนธรรม

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมปมเพาะสอนไว้

อย่าไปเชื่อไอ้คนนอกบ้าน อย่าไปเชื่อไอ้คนที่ชักจูงไปทางร้อยแปดพันเก้า พ่อแม่ก็นึกเชื่อ แต่ไม่เชื่อ พ่อแม่บอกอะไรค่านทุกเรื่อง แล้วโต้แย้งทุกเรื่อง นี่เวลาสังคมมันเป็นอย่างไร

ฉะนั้น เวลาคำถาม ไม่ต้องสวดมนต์ ไม่ต้องท่องคาถาใดๆ เลยได้ไหม

อย่างน้อยทำวัตรสวดมนต์ตอนเช้า ทำวัตรสวดมนต์ตั้งแต่หน้ามัตสละ อิติปิโส ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แค่นี้พอ เสร็จแล้วก็นั่งฝึกหัดภาวนาของตนไป

เวลาว่าไม่ต้องสวดมนต์ ไม่ต้องท่องคาถาใดๆ ได้ไหม

ไม่ต้อง คาถาใดๆ คาถาอะไร คาถาที่เป็นอุपाทานหมู่กลุ่มชนซีใหม่ แล้วเราก็ต้องเข้าลัทธินั้นเพื่อท่องคาถาเหมือนกัน เป็นลูกศิษย์ครูบาอาจารย์เดียวกันหรือ

เราลูกศิษย์พระพุทธเจ้า อิติปิโส สวดมนต์คุ้มครองพอแล้ว

แต่ทวนกระแส โฆษณาประชาสัมพันธ์ไม่ไหว คู้ฮู! คนนี้ไหลกันเป็นมดเป็นปลวกเลย เราก็อยากจะไปเป็นมดเป็นปลวกไปกับเขา

เราจะไปทำไม เราไม่ต้องไปไหน ทำบุญกุศลก็ดูแลพ่อแม่ในบ้านนั่นแหละ แล้วจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ก็ที่สงบสงัดที่ไหนก็ได้ แล้วก็ฝึกหัดปฏิบัติของเราเข้ามา

ไม่ต้องสวดมนต์ ไม่ต้องท่องคาถาใดๆ ภาวนาอย่างเดียวได้ไหม เวลานี้กพุทธ ัฒมิสังฆเท้านั้นพอ บางครั้งพุทธโธไม่ได้ มันหงุดหงิด

หงุดหงิด กิเลสมันเริ่มก่อตัวแล้วละ ถ้ามันหงุดหงิด ถ้ามันเครียด ก็ฝึกหัดปฏิบัติไปเพราะอะไร เพราะว่ากิเลสกลัวธรรมะ กลัวพุทธะ กลัวธรรมะ กลัวสังฆะ เพราะว่าพุทธะ ธรรมะสังฆะ แล้วมันหลอกไม่ได้ มันควบคุมไม่ได้ มันก็มีปัญหาไปทั้งหมดทั้งนั่นแหละ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า ไม่ต้องสวดมนต์ ไม่ต้องท่องคาถาใดๆ เลย ภาวนาอย่างเดียวได้ไหม

ได้ แล้วเอาให้จริงๆ ด้วยนะ ใ้มนู้นก็ไม่ดี ใ้มนี่ก็ไม่ดี ของเราดีทั้งนั่นนะ ดินั่งหลับ ดีแล้วแต่ละเมอเพื่อพักอยู่นั่นไง

ถ้าดีมันต้องมีสติปัญญาดี ดี มันไม่ไปตามเขา มันอยู่ที่ตัวของมันเองได้ ถ้าอยู่ที่ตัวของมันเองได้ สิ่งที่เราต้อง เราก็ต้องของเรา

ต้องเกิดจากจิต เวลาจิตสงบแล้วมันทำอะไรไม่ได้หรอก มันสักแต่ว่าปรากฏ สักแต่ว่าตัวรู้เท่านั้น ถ้าตัวจริงๆ แล้วมันทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าไม่ทำอะไรมันก็เข้าสู่ตัวจริงไม่ได้ เพราะถ้าไม่ทำอะไร มันส่งออกไป มันพลังงานส่งภายนอกทั้งสิ้น

ใช้คำบริกรรม ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันเป็นวิธีการที่จะเข้าไปสู่ความสงบของตน

ถ้าไม่มี ขาดคำบริกรรม นั่งเป็นหัวตออยู่อย่างนั้นนะทั้งปีทั้งชาติ จะไม่ได้อะไรขึ้นมาเลยแหละ แต่ดีนะ มันสบาย มันไม่ต้องทำอะไร มันยอดเยี่ยม มันไม่ได้อะไรเลย

แต่ถ้ามันจะได้นะ เวลามันปกติสุขนะ โอ้โฮ! มหัศจรรย์

ใจของคนมีคุณค่าที่สุด แล้วเวลามันเป็นอิสระขึ้นมา มันจะเห็นคุณค่าของมัน

แต่เริ่มต้นจะปฏิบัติ วิธีการร้อยแปดพันเก้า แล้วปัจจุบันนี้สังคมมันน่าสังเวช มันน่าสงสาร มีกลุ่มมีก้อน มีลัทธิ มีร้อยแปดพันเก้า แล้วอ้างพระพุทธเจ้า อ้างหลวงปู่มั่นทั้งนั้นนะ

แต่พระพุทธเจ้า หลวงปู่มั่น ไม่เคยสอนอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้า หลวงปู่มั่นสอนให้ประหยัดมัธยัสถ์ สอนให้เห็นคุณค่าของเวลา เห็นคุณค่าของเวลาแล้วฝึกหัดเวลาในชีวิตนี้ให้มีคุณค่าขึ้นมา แล้วถ้ามันมีคุณค่าขึ้นมา เราเป็นชาวพุทธที่แท้จริง อริยทรัพย์ อริยทรัพย์มันอยู่ในหัวใจของตน ทรัพย์ที่มีคุณค่าที่สุดมันอยู่ในหัวใจของตน

ไฉนเหมือนคนบ้า ฝึกหัดภาวนาแล้วก็เที่ยวโต้แย้ง เทียวเถียง เทียวร้อยแปดพันเก้า สังคมคนบ้า บ้าธรรมะ จบ

๒. ฤกษ์ยามดี ศาสตร์ตัวเลขต่างๆ ไม่เชื่อได้ไหม ลูกรู้สึกว่ามันเป็นภาระทางใจ

พระพุทธเจ้าห้ามมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลแล้ว ถือมงคลตื่นข่าว ความเชื่อนอกพระพุทธศาสนา

ทำของเราด้วยความปกติสุข ทำของเราด้วยความปกติมันนะ มันสมบูรณ์แบบของมันอยู่แล้ว แต่มันไม่ได้ประชาสัมพันธ์มันเลยไม่ขลังใจ แต่ไปเจออุปาทานหมู่ เป็นหมู่เป็นกลุ่มเป็นก้อน “ต้องทำอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ พวกเราต้องเป็นอย่างนี้”

ไม่มีหรอก เพราะพระพุทธเจ้าไม่มีพวกใคร

พระพุทธเจ้าเวลาฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ไม่มีพรรคไม่มีพวก ไม่มีเขาไม่มีเรา มีแต่ว่าถูกหรือผิดเท่านั้น แล้วเวลาทำผิดๆ ก็ไหลไปตามกระแสสังคม ก็ไหลไปกับกระแสโลก

ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา เราก็จะปฏิบัติธรรมบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ผีกัดปฏิบัติให้เป็นจิตเป็นนิสัย แล้วเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะก็ให้มีบุญกุศลหล่อเลี้ยงหัวใจของเราไป ถ้าผีกัดปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ จบ

นี่เหมือนกัน แต่การจะเริ่มต้นปฏิบัติยังปัญหามากมาย จบ

ถาม : ข้อ ๓๑๖๓. เรื่อง “ทำเพื่อพ่อแม่”

มารดาอยู่ไกล ทำการค้าขาย แต่ขอความช่วยเหลือให้โยมสั่งปุ้ให้ แต่ปุ้เป็นปุ้ตายแล้ว โยมไม่สบายใจตรงที่ว่า โยมเป็นผู้สั่งเพื่อให้แม่ไปขายเลี้ยงชีพ โยมคิดว่าปุ้ที่นั้นชาวประมงเป็นคนจับ แต่โยมสั่งตอนตายแล้ว สั่งจากพ่อค้าคนกลางอีกที่ ไม่ได้สั่งจากชาวประมง

อยากถามพระอาจารย์ว่า มันบาปสำหรับโยมไหมคะ เพราะโยมเริ่มจะเข้าใจทางธรรม และรักษาใจให้สะอาด โยมจะพยายามให้ทักษิเลส ไม่สร้างบาป ให้การภาวนาเบื้องต้นของโยม ซ้ำและหลงทางไปทางโลกมากกว่านี้ ขอความเมตตาหลวงพ่อด้วยเจ้าค่ะ

ตอบ : เวลาทางโลกเขาเหน็บเขาแนมกันใจ “บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน”

สมัยก่อนนะ มันมีอธิบัตกรรมประมงบอกว่า การส่งออกสัตว์น้ำมันเป็นเศรษฐกิจเบอร์สองเลยละ แล้วอยากจะให้บอกว่า ไข่เรื่องการฆ่าสัตว์ การส่งสัตว์น้ำ ให้มันถูกต้องตามวินัย เขาไปปรึกษาหลวงตาไป

หลวงตาบอกว่า มันเป็นไปไม่ได้หรอก เป็นไปไม่ได้หรอก ธรรมคือธรรม ความถูกต้องชอบธรรมคือความถูกต้องชอบธรรม ศิลคือศิลป์ ศิลธรรมคือศีลธรรม แต่ถ้าทางเลือกของบุคคลที่เขาจะทำประมง มันก็กรรมของสัตว์ของเขา คนที่มีหน้าที่อย่างนั้นเขาทำประมงของเขา เพราะมันเป็นอาชีพของเขา แต่ถ้าบอกว่าจะให้มันถูกต้องตามธรรมวินัย มันเป็นไปไม่ได้

อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราเกิดมา เห็นไหม นี่ยังดีนะ บางคนเกิดมาพ่อแม่ทำมิจฉาปฏิฆฐิเลย พ่อแม่มิจฉาปฏิฆฐิ พ่อแม่ไม่ประกอบสัมมาอาชีพะ แล้วลูกเกิดมาแล้วมารู้มาเห็น แล้วพยายามจะชักตัวออกมาจากสถานการณ์อย่างนั้นแต่มันทำไม่ได้ เพราะอะไร เพราะมันเป็นเด็ก

อันนี้ก็เหมือนกัน เวลาคนเขาถามไถ่ ต้องทำคุณงามความดีๆ ต้องถือศีล ๕ แล้วเวลาเสียเลือดมันเลี้ยงชีพมันต้องฆ่าสัตว์

เราบอกว่า เราให้เขาถามกลับไถ่ ให้เขาถามกลับว่า แล้วทำไมมันไปเกิดเป็นเสือล่ะ ทำไมไม่ไปเกิดเป็นวัวล่ะ เป็นวัวมันก็กินหญ้าไถ่ เป็นเสือมันก็ต้องกินเนื้อไถ่

มันมาจากเวรกรรมของสัตว์โลกที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมาตั้งแต่ต้น เวลาทำกรรมๆ ขึ้นมามันสร้างกรรมของมัน เวลามันไปเกิด มันไปเกิดตามเวรตามกรรมของสัตว์ แต่เกิดแล้วมันประกอบสัมมาอาชีพะอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสติปัญญาที่เราจะหลบหลีก อันนี้เราเห็นด้วย

แต่ในคำถาม เราดูแล้วนะ มันไม่มีอะไรผิดเลยนะ มันไม่มีอะไรผิดศีลผิดธรรมเลย เพราะ

๑. แม่อยู่ทางไกล ค้าขาย ขอให้เราช่วยส่งปุ๋ยให้ แล้วก็ก็เป็นปุ๋ยที่ตายแล้ว

จบแล้ว ส่งปุ๋ยที่ตายแล้ว มันก็จบแล้ว

แล้วที่นี้ไถ่ทางโลกเขาก็บอกเลย “บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน”

คนกินๆ คนเขาไม่รู้ มันจะเอาบาปเอากรรมมาจากไหนล่ะ อ้าว! ถ้าไม่มีคนกิน เขาก็ไม่ทำไถ่ ไถ่นั้นมันเป็นการจินตนาการนอกเรื่องนอกราวเกินไถ่

แต่ถ้าเป็นชีฟู้ด เราไปชีมาเลย เอาตัวนี้ๆ นั่นแหละใช่ อย่างนี้ชัดเจน เอาตัวนี้ๆ เพราะอะไร เพราะมันตายเพราะเรา เราสั่งเอาตัวนี้

แต่นี้มันตายหมดแล้ว

ที่นี้มันเป็นปัญหาโลกแตก แต่คำถาม เรามองแล้วนะ มันไม่มีอะไรผิดเลย แล้วมันกลับเป็นการช่วยการอนุเคราะห์มารดา นี่ควรทำที่สุด แล้วมันสั่งให้เป็นอาชีพของเขา เขาดูแลของเขาเพื่อเลี้ยงชีพ เป็นอาชีพ นี่ถูกต้องชอบธรรม

ถ้าเราทำแล้วมันถูกต้องชอบธรรมหรือมันทำได้ ควรทำ แต่ถ้าแม่ เวลาสินค้าไม่ได้ขายตลอดไป เราเปลี่ยนจากค้าขายสิ่งนี้เป็นอย่างอื่นนั่นก็จบ มันเปลี่ยนแปลงได้ สัมมาอาชีพะ ห้ามขายเครื่องประมง ห้ามขาย สัมมาอาชีพะ เพราะมันเป็นเหตุเริ่มต้นให้ไปล่าชีวิตของคนอื่นเขา

ค้าอาวุธ ค่าต่างๆ มันไม่เป็นสัมมาอาชีพะ แต่ตอนนี้ประเทศที่ค้าอาวุธรวยที่สุดในโลก รวยที่สุดในโลก แต่การค้าอาวุธมันอยู่ในธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สัมมาอาชีพะ แล้วอาชีพที่สะอาดบริสุทธิ์นะ อาชีพชาวนา แล้วดูชาวนาสี ชาวนาปลูกข้าวไว้เลี้ยงชาวโลก ชาวนาขายข้าวกตราคา ชาวนานะ ทำนาได้แต่สิ่งและหนี้

แต่ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง สิ่งดำรงชีวิต ถ้าเราเป็นชาวนา เราเก็บในยุ้งในฉาง เรามีกินตลอดปีนั้น การเลี้ยงชีพ นี่พูดถึงอาชีพ ใ้ระบบธุรกิจมันเข้ามา ตลาดเข้ามา ตลาดเป็นผู้กำหนด แล้วเราก็อยู่ในส่วนหนึ่งของตลาดนั้น

ฉะนั้น แต่เรามองเป็นประเด็น เป็นประเด็นหนึ่ง แม่

สอง สั่งปุ้ที่ตายแล้ว สั่งจากพ่อค้าคนกลาง ไม่สั่งจากชาวประมง เรื่องสัมมาอาชีพะที่ว่า เขาเริ่มต้นตั้งแต่จับมาขายให้เราไป

เราเลือกเอา เราจะบอกว่า คนเลือกเกิดไม่ได้ แล้วเวลาเกิดแล้วเกิดในสังคมใด แต่คนเลือกทำคุณงามความดีได้ แล้วคุณงามความดี เราทำคุณงามความดีเพื่อเรา เราทำคุณงามความดีเพื่อน้ำใจของแม่ ทำให้แม่สบายใจ ทำให้แม่ นั่นก็เป็นบุญอันหนึ่ง

นั่นเป็นเรื่องของโลกเขา ถ้าเรารู้จักหลบหลีก หลบหลีก เราก็หาอยู่หากิน แต่ไม่หาอยู่หากินด้วยการสร้างบาปสร้างกรรม เราจะหาอยู่หากินด้วยความถูกต้องชอบธรรม มันเป็นส่วนมาอาชีพะตั้งแต่ภายนอก

แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันไม่วิตกกังวล แล้วถ้ามันเป็นจิตนิสัย มันจะมีอะไรที่ลงเลสงสัย ตั้งมั่นไว้ อย่าให้มันก้อมือบก่อตัวขึ้นมาในใจ แล้วทุกซั๊กแล้วมันบีบคั้น นี่เป็นเรื่องของกิเลส

เท่าทันนะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เราพูดประจำ พุทโธๆ เราคบพระพุทธเจ้า เราอดพระพุทธเจ้าไว้ เราอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ พุทโธๆ นวกรรม บริกรรม การกระทำ เราคบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนกว่าตัวมันเองเป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นั่นคือตัวพุทธะจริงๆ พระพุทธเจ้าท่ามกลางหัวใจของเรา พุทโธ จิตของเรา

จิตของเราไม่เคยเป็นอิสระ จิตของเราไม่เข้าถึงตัวของจิตนั้น มันเข้าไปสถานะของความ เป็นมนุษย์ไง มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ใจ สัญชาติญาณของคนใจ มันไม่ใช่ตัวจริงใจ สัญชาติญาณ ของมนุษย์ สัญชาติญาณของคน

พุทโธๆ นั่นแหละคือตัวสัญชาติญาณ เวลามันจนพุทโธไม่ได้ มันจะเข้าถึงตัวพุทธะ นี่ พระพุทธเจ้าตัวเป็นๆ ในสิ่งที่ว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานท่ามกลางหัวอกของตน จบ